UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

R ante J

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

iiii.ſcribit in montanis rhetoꝛ radicibꝰ naſcit̃.q̃ ppl'i Ueronā Comūq; vſq; ī puenerūt. Rhetia regio europe ē. que vt lib.ii.ptolo.refert ab occaſu limites habet montē adulam ⁊ fontes Danubij ⁊ Rheni ab oꝛtu lyciū fluuiū q̃ in danubiuz exit. ⁊ rhetiaz a vindelitia diuidit. A ſeptētrione Danubiuz. A meridie alpibus terminat̃ ſupꝛa galliā ciſalpinā. poſt rhetiā verſus oꝛiētē ſequit̃ vindelicia cui noꝛicū adheret. Enotū fluuio diſiuncta quidā eā bauariā appellant.

Rhetoꝛ: latine oꝛatoꝛ. q̃q̃ differāt ꝙ oꝛatoꝛ ſit q̃ ī iudicijs ⁊ cōcionibꝰ cās agit. Rhetoꝛ q̃ rhetoꝛicen ꝓfitet̃. Declamatoꝛ q̃ aut docēdi alios aut exercēdi ſe gratia fictā cām agit. vt ī veris poſtea cauſis poſſit oꝛare. Aliq̃n tñ rhetoꝛ ponit̃ pꝛo oꝛatoꝛe. rhetoꝛica. oꝛatoꝛia. Rhetoꝛicus modo ꝑ rhetoꝛe modo ꝑ oꝛatoꝛe ſumit̃. rhetoꝛicoꝛ. aris. rhetoꝛ moꝛe loquoꝛ. Hiero. contra helui. rhetoꝛicati ſumus: ⁊ in moꝛē declamatoꝛuz paululum luſimus. Rhetoꝛiſſo. as. rhetoꝛice loquoꝛ.

Rheuma: matis. latine eruptio: ſiue fluxus dr̃. a ρεω fluo. Ambꝛo. lib. hexa. Dicas ſi aſcēdētes videas rheuma q̃odaz eſſe ita ꝓruūt. fluctuſq; iterſecāt ꝑ ꝓpontidē ī euxinū poꝛtū Uiolento ipetu ꝓfluētes. vnde ⁊ pituita dicitur. quem fluat.

Rhinoceron. ontis. ⁊ rhinoceros. otis. aīal quadrupes hñs in nare vnū coꝛnu. vt ait plyniꝰ genitꝰ hoſtis elephāto coꝛnu ad ſaxa limato pꝛeparat ſe pugne ī dimicatione aluū maxime petēs quā ſcit ſuis ictibꝰ ꝑ viā eſſe. Solinꝰ dicit repādū eſſe. ideſt recuruū eiꝰ coꝛnu. ⁊ attritū cautibus ī mucronē excitare pugnare cū elephātibꝰ longitudine parē: bꝛeuioꝛē crueribꝰ. Pauſanias affirmat rhinocerota duo hēre coꝛnua alterū īſigni magnitudine ex naribꝰ extās. alterū q̃ ſupne erūpit exiguū q̃dē. ſ; validiſſimū. Hic ſagacē ⁊ pꝛudētē virꝰ naſum rhinocerotis hēre dicimus. Mar. Iuueneſq; ſeneſq; ⁊ pueri naſuz rhinocerotis hñt. Cōpoſitū nomē a ριν. ρινος q̃ naſum ſig̃t ⁊ κερας coꝛnu. Ponit̃ ⁊ ꝓ quodā vaſe oleū guttatim fundēte lauātibꝰ ſe ī balneis. Mar. geſtauit frōte mō me iuuēcꝰ rhiocerota me putabis plēo gutto. A rhinoceron fit adiectiuū. rhinocerotiꝰ. a. um. vt coꝛnua rhiocerotia.

Rhodos latine roſa. Inde cynoꝛodos ⁊ rododaphne. Et rhodos nomē vꝛbis vt inq̃t Stra. ſup oꝛiētali ꝓmōtoꝛio ſita. dicta ꝙ capulo roſe illic īuēto ſit edificata. Ea poꝛtubꝰ olim ⁊ vijs. ⁊ menibꝰ ⁊ reliq̃s oꝛnamētis tātope ceteras ſupauit: vt nulla putaret̃ eq̃lis legū ꝑſtātia ⁊ naualis repitia adeo valuit vt ānos multos maris īperio potiret̃. ⁊ piratarꝫ latrocinia ſuſtulerit. Quo ēt noīe dicta ē īſula ī q̃ ea vꝛbs ē quaz Ply. Lycie ⁊ ꝑmā cicladū ſcribit eſſe veniētibꝰ ab oꝛiēte. Hec inſula. nongētoꝛ ac viginti ſtadioꝛ ambitu p; īter aſiaticas īſulas tertia. Nā leſbus. ⁊ cypꝛus maioꝛes hñt. ꝑus Ophiuſa dicta ē deīde Staclia poſtea Telchin. eo q̃ Telchines īſulā īcolerēt quos nōnulli maleficos. alij eximios artifices fuiſſe tradūt q̃ eris ⁊ ferri fabꝛicā īueniſſe dr̃. Sūt q̃ hāc īſulam carpathio mari aſſignant vt ex lucilliano vſu ītelligi l;. Rhodos carpatiū ī pelagus ſe īclinat aptū. ſoli ſacra ē. q̃ puelle noīe rhodie amoꝛe captꝰ rhodū ab ea noīauit. vt Diodo. li. vj. refert. Nā vt ſolinꝰ auctoꝛ ē nunq̃ ita celū nubilū ē. vt in ſole rhodos nō ſit. Aurū rhodi pluiſſe ob felicitatē inſule cecinit pindarus: vbi ſtudia liberaliū artiū ⁊ ī pꝛimis oꝛatoꝛie facultatis floꝛuerūt. In ea fuit admirāde magnitudinis coloſſus. a quo poſtea rhodij appellati ſunt coloſſenſes ad quos ap'ſ epl'am ſcripſit. ī ea ēt vꝛbs opulentiſſima lyndus ex qua cares ſtatuarius q̃ coloſſum extruxit. a rhodus fiunt adiectiua rhodius ⁊ rhodiēſis. ⁊ rhodiacus.

Rhodinum: oleum e roſis quod roſaceum noſtri nuncupauerunt. rhodinum vnguentum quod fit oleo roſaceo.

Rhododendris: frutex: quem ⁊ rhododaphnez noīant folio ſimilis amygdale ſed maioꝛi pinguioꝛiq; ſemine patent. licet ροδον τεδλενδρος. i. roſa ⁊ arboꝛ.

Rhodanus pe. coꝛ. fluuiꝰ gallie a rhoda rhodioꝛ oppido: vt ait ply. lib. iij. Hiero. in cōmēto ep'le ad galathas. rhodani rhodioꝛ coloni locauerūt. vñ amnis rhodanus nomē accepit. adeo magni curſus eſt: vt vix aduerſa poſſit nauigari aqua. Ferūt hūc amnē ex alpibus oꝛiri q̃ italiam a gallia diuidūt nō longe a fontibꝰ rheni ⁊ danubij. Fert̃ ꝑ lemanū lacum ⁊ verſus occidētē ꝑ galliam fluens Ararim ſuſcipit. Inde ad meridiē ꝯuerſus ⁊ iſarā dꝛuētiāq; ſuſcipiēs apud heracleaz vno hoſtio: ⁊ paulo vlterius duobꝰ alijs in mare thyrrenuz irrūpit. De hoc Amb. lib. hexa. Rhodanꝰ rapido ꝯcitus curſu thyrreni equoꝛis freta ſcīdit ī quo nō mediocre fert̃ nauigātiū ꝑiculū: dū iter ſe maris fluctꝰ. ⁊ amnis fluēta ꝯcernūt.

Rhodope mons thꝛacie: a rhodope thꝛacū regina vbi ſepulta eſt cuius ꝑma coꝛ. Ouid. Qua p; vmbꝛoſuz rhodope glacialis ad hemū. At rhodope ꝓ noīe ꝓpꝛio meretricis thꝛacie q̃; ply. lib. xxxvi. ſcribit feciſſe q̃ſtu ſuo pyramidem laudatiſſimā: ⁊ ꝯſeruā fuiſſe eſopi fabularū phi. pꝛima ꝓducitur. Hāc ēt rhodopin. declinatiōis tertie vocāt vt ntūs ſit rhodopis. idis. A rhodope fit adiectiuū rhodopeius. a. um.

Rhodogune: fuit filia Darij que poſt moꝛtē viri nutricē que illi ſedeas nuptias ſuadebat occidit.

Rhetus cum oe. diph. Uide in dictione rhetus.

Rhoice mulieres q̃rū vulue rheumatiſmo. i. fluctōibꝰ laboꝛāt.

Rhoitē. a grecis dr̃ vinū q̃ e granis maloꝛ punicoꝛ exꝑmit̃.

Rhombus greca vox ē ſig̃tq; figurā quadratā ſolidā: cuiꝰ latera oīa ſunt eq̃lia: anguli vō oblīq̃ tetra pleuros. i. q̃ttuoꝛ laterū hoc mō. Hic ſi in terrā iactet̃ voluit̃ ad ſil'itudinē fere cylindri. Utebant̃ eo malefice mulieres ad deducēdā lunam toꝛtis filis cōfecto. Ouid. Quid toꝛto concitat rhombo licia. Mar. que nūc theſſalico lunā deducere rhombo. Pꝛoper. Deficiūt magico toꝛti ſub carmine rhombi. Eſt ⁊ rhombꝰ piſcis genꝰ. Iuue. īcidit adriatici ſpatium admirabile rhombi ante domū veneris. Itē rhombus ē toꝛques ſiue machinulla illa qua vertēdo mulieres tramam ad lanitium nent.

Rhomphea: genꝰ gladij Ual. flac. lib. vj. equaq; nec ferro bꝛeuioꝛ nec romphea ligno.

Rhoxia: regio ſeptentrionalis quā polloni ⁊ ſarmate ſuaz eſſe dicunt.

Rhoxolani populi ſcythici vltra danubiuz. quos quidam rhutenos eſſe putant.

Rhuteni: populi gallie aquitanice vt īquit ply. contermini narbonēſis pꝛouincie de quibus Luc. lib. i. ſoluuntur flaui longa ſtatione rhuteni.

Rhynthō. tarētinꝰ nugatoꝛ viliſſimꝰ ī agēdis ꝑcipue fabulis.

Rhytion. vaſis genꝰ lunari ſpecie. Mar. in rhytio poteris phebe lauare pedes.

Rhyparographus: ſoꝛdidarum reruz pictoꝛ. ſic. n. cognominatus fuit pyreicus pictoꝛ excellens quidē: ſed qui tonſtrinas ac ſutrinas aſellos opoſonia aliaq; huiuſmodi humilia ſecutus eſt. Nam ρυπαρον greci ſoꝛdidum dicunt.

Rhytmus: latine numerus. Quinti. lib. ix. de inſti. ſunt numeri rhytmi q̃ neq; finē habēt certū nec vllā in ꝯtextu varietatē: ſed qua ceperūt ſublatiōe ad poſitionē vſq; decurrūt.

R ante I

Rica: quadratū veſtimētū fimbꝛiatū ⁊ purpureum quo ꝓ palliolo vtebātur flaminice. Eſt ⁊ veli genus quo mulieres capita tegūt. Dictum a ritu vt Uar. auctoꝛ eſt ꝙ romano ritu ſacrificia femine cū faciūt capita tegūt. Huius diminutiuuz eſt ricula: q̃ pꝛo ſudario ponitur.

Ricinus: genus veſtis q̃ ⁊ ricinius dr̃ a reijciēdo. Feſtus. Riciniū ē omne veſtimētū quadratū. Eſt ⁊ ricinus genus cucumeris. ⁊ vermis. canes acrius atq; boues infeſtans. Uar. q̃dā nucibus grecis in aqua tritis perungunt cutuloꝛū aures: ꝙ ricini ſoleāt ſi hoc vnguine nō ſis vſus eas exulcerare. Ab huius aīalis ſimilitudine ricinꝰ dr̃ herba īſtar arboꝛis quaz Diaſcoꝛides arboꝛoſum fruticē vocat ſimilē ficui ſed minorem folia ſimilia platano ſed maioꝛa lenia ⁊ nigrioꝛa ex qua expꝛimitur oleum cizynium.

Rictꝰ. us. ⁊ rictū. nō ſolū hiatū ſignificat vñ v̄ba exeūt ſ; pars illa circa ipſum hiatū. q̃ in hoīe ridēte vel alio modo os toꝛquente lineis q̃buſdaz eminat̃ vt maxime ſunt labia. Lac. ſic. oꝛis quoq; ſpēs ⁊ rictus ex tranſuerſo patefactus quam vtilis ⁊ quā decēs ſit enarrari nō pōt. putat̃ ⁊ rictus eſſe ſi-

gura ĩ oꝛe ad tp̃s aliquo mõ ꝯcta vel ꝓducta vel inuerſa vel
extẽſa q̃ paulopoſt reditura ſit ĩ nãlẽ foꝛmã. Et ẽ cõis taꝫ be/
luiſquã hoĩb⁹. Hoꝛa. Ergo nõ ſatis ẽ riſu deducere rictum.
Lucre. lib. v. Molloſum mollia dicta p̃mũt duros nudãtia
dentes. aliquando accipitur. pꝛo roſtro vnde nõnulli a grę/
cis deductum volunt apud quos ρυγχος roſtrum dicitur.

Rideo. es. riſi. ſum. ſine caſu ꝯſtruit̃ ſm cõſuetudinẽ Gel. lib. i.
Rex q̃ſi anus etate deſiperet riſit. aliq̃n ſigt̃ lętuꝫ eſſe. Uirg.
Mixtaqꝫ ridẽti colocaſia fundet achanto. cũ aũt actm̃ habꝫ
ſigt̃ derideo. Lac. li. i. Si q̃s aũt accepta ſapiẽtia depoſuerit
erroꝛẽ ꝑfecto ridebit ĩeptias hoĩum pene demẽtiũ. Hui⁹ cõ
poſita ſunt. Arrideo. qđ eſt alicuius gr̃am placide: rideo ap
plaudo ⁊ lętitiã animi ridẽdo oſtẽdo. Ouidi. Arriſit paries
aduenięte dea. Terẽ. Arridẽs oĩbus coꝛrideo ſimul rideo.
Hier. in Gene. Quicũqꝫ audierint coꝛridebit mihi. Derideo
deludo. cõtẽno ⁊ cũ irriſione ac contẽptu rideo. plau. in aul.
Neqꝫ ędepol ego te deriſuꝫ venio: neqꝫ derideo neqꝫ dignũ
arbitroꝛ irrideo. idem quod derideo. Ter. in ecy. pꝛolo. Ne
eum circũuentum inique iniqui irrideant. Obꝛideo. ſubꝛi/
deo parum ſeu latenter rideo. omnia habent pe. pꝛo.

Ridiculum. ſignificat ſermonem riſum excitantem. Ci. lib. de
oꝛa. ſępe etiam ſentẽtioſe ridicula dicũtur. Plau. in ſti. Me
meum obtẽturum ridiculis meis. Hinc Gel. foꝛmauit cõpo
ſitum. De ridiculum. Ut vel ipſa re ꝙ ita dicebat oppꝛobꝛa
re aduerſarijs ⁊ ꝑ facetias oſtẽtaret faceret eos deridiculuꝫ.
ꝙ pꝛoinde cęlio foꝛmam crimini darent.

Ridiculus dicitur qui alijs riſui eſt ⁊ de quo alij rident Iuue.
nil hꝫ infęlix paupertas durius in ſe: quã ꝙ ridiculos hoĩes
facit. interdum ſignificat eum qui alios ridere facit. Plau. in
ſti. Uides ridiculos nihili fieri. Ci. L. Sicinius homo impu
rus ſed admodum ridiculus. Sic dicimus iocos ridiculos.
Plau. in ſti. iocos ridiculos vęndo age licemini.

Ridiculare idẽ qđ ridiculuꝫ Plau. in aſi. Mitte ridicularia. i.
deceptiones quę deriſionẽ pꝛębent ſeu quę riſu dignę ſunt.

Ridicę pedamenta vinearũ quę e quercu ſi iunipero ſolẽt fie/
ri optima. ſicut Uar. li. i. de re. ruſ. docet Col. lib. v. Hic ãn⁹
nõdum vehemẽtem palum aut ridicam deſiderat.

Rigo. as. madefacio. adaquo. Hier. in paulo. Talea eo loquen/
te lõgęuus viatoꝛ verberatim faciẽ lachꝛymis rigabat quas
magnitudo lętitię iudices coꝛdis effuderat. Huius compoſi
tuꝫ eſt. Irrigo. as. de quo alibi.

Riguus. a. um. qđ rigatur: ſeu qđ rigari facile pot̃. Col. li. ij. de
pꝛato loquens. Eius inquit aĩaduertimus duo genera quo/
rũ alterũ eſt ſiccaneum: alterũ riguum. Siccaneum ꝙ rigari
nunq̃ꝫ aut facile nõ pot̃ itelligo riguuꝫ qđ facile.

Rigoꝛ mõ ſumit̃ ꝑ frigoꝛe: mõ ꝑ duricie. Uirg. Et ferri rigoꝛ.

Rigidus. a. um. idẽ qđ frigidus. Uirg. Tellurẽ boꝛea rigidam
ſpirãte moueri. Aliq̃n ponit̃ ꝑ duro vnde rigidus hõ dicit̃
aſper. ⁊ rigiditas aſꝑitas. Aliq̃n ꝑ erecto qđ nõ niſi ex duri/
cię accidit. Idẽ tum rigidas motare cacumina quercus. Ri
geo. es. gui. frigeo a quo rigeſco frigeſco. ꝑ trãſlationẽ rige/
ſcere capit̃ pꝛo indurari vel erectũ ſeu ꝯctũ eſſe: q̃m quę fri/
gent hoꝛrẽt ⁊ dureſcũt. Ci. li. i. tuſ. cęteras partes icultas qđ
aut frigoꝛe rigeãt aut vrantur caloꝛe. Uirg. li. ij. Ge. Aeraqꝫ
diſſiliũt vulgo veſteſqꝫ rigeſcũt. Ser. Durant̃ vt frãgi poti/
us q̃ꝫ ſcindi poſſe videant̃. Huius cõpoſita ſunt. Dirigeo a
quo dirigeſco. Obꝛigeo. obꝛigeſco. ꝙ ẽ tot⁹ frigoꝛe ꝯhoꝛ. ⁊ q̈
ſi idureſco ⁊ rigidus fio. Col. lib. v. cõpeſcit̃ harũdo cũ obꝛi
guit hiberno frigoꝛe. Seneca. Ita mẽbꝛa frigoꝛe obꝛiguerũt
vt ſeminecẽ putarem⁹. Hier. li. ij. Re. Ipſe ſtetit ⁊ ꝑcuſſit phi
liſteos donec deficeret man⁹ eius ⁊ obꝛigeſceret cũ gladio.

Rima fiſſura ⁊ ꝓpꝛię rimę dicunt̃ exiguę diſtantię tabularum
in iuncturis. Uñ tractum vt eſt oẽs fiſſurę rimę dicant̃: ⁊ ri
mas agere findi. Huius diminutiuum eſt rimula. Hiero. per
tranſlationem dixit. Si tenui cuius vis dilectionis rimula
continuus inſidiatoꝛ diabolus intuitum vales infigere.

Rimoſus. a. um. quod eſt rimis plenum. Col. li. i. Quicquid in/
ferioꝛe mox appoſueris fiſſum erit rimoſumqꝫ.

Rimoꝛ. aris. ⁊ Rimo. as. ſm pꝛiſ. diligẽter quęro ſcrutoꝛ ⁊ q̃ſi
rimulas quaſqꝫ ꝑquiro. Tractũ a ſuibus q̃ glãdẽs rimantur
de rimis terrarũ. i. fiſſuris. Uirg. li. i. Ge. Dulcibus ĩ ſtagnis
rimant̃ pꝛata cayſtri. i. paſcunt̃ in pꝛatis ⁊ cibũ ꝑ oẽs rimas
terrę ꝑquirunt interdũ rimari ẽ ſcindere. ⁊ q̃ſi in rimas age/
re. Idẽ ergo ęgre raſtris terrã rimantur iterdum expleri: vt
apud eundẽ rimaturqꝫ oculis habitatqꝫ ſub alto pectoꝛe.

Ringo. is. xi. rictuꝫ. qđ ⁊ ringoꝛ dr̃ ſignificat os toꝛquęo qđ ca
nes faciũt dũ latraturi ſunt vel cũ ex ira in rugas deducunt
os. Hinc ringi ꝑ iraſci indignari adlatrare pulſare ꝯuiciari
murmurare ponit̃. Ter. in phoꝛ. cũ ille ⁊ cura ⁊ ſũptu abſu/
mit̃ dũ tibi ſit qđ placeat ille ringit̃: turides: ſi domus. Mul
tum ringit̃ ocioſa virtus. Dicit̃ aũt ringi a narium toꝛtura.
Nam ρεειν naris dicitur vt ſit ringi quaſi narem agi. ideſt
toꝛqueri. Hinc rictus. us. ⁊ rictum de quo ſupꝛa.

Ripa: extremitas terrę dicta ꝙ aq̃rũ agitatiõe rũpat̃. Et ꝓpꝛię ẽ
aquarũ currẽtiũ littus ea pars quã alluit mare. pot̃ ẽt lacuũ
⁊ ſtagnoꝛũ eſſe quę maris imaginem habent.

Riparia auis q̃ in ripis habitat. ply. li. xxx. Multo tñ efficaciſ/
ſime ripariarũ pulli: ita vocãt in riparũ cauis nidificantes.

Ripę ſiue ripei ſine h montes arcadię. quã addimus quotiens
ripheos montes ſcythię ſignificamus. Uirg. Quiqꝫ ripas le
tulumqꝫ tenent atqꝫ arua celene.

Riphęi montes ſcythici a. ῥιπης vt quidã putant. i. a ventoꝛ
ꝑpetuo iactu. Uirg. li. iij. Ge. Gens effręna virum riphęo tũ
ditur euro. Nam. ριπτω ξω grecę ſlo. ſignificat. Uñ ⁊ riphęi
cum h in pꝛima ſcribunt. Riphęos populos Riphaath fili/
us Gomer. inſtituit quos a ſe riphęos nominauit vt ſcribit
Ioſephus. lib. j.

Riſeus vt inquit Do. ciſta eſt ex pelle contecta. ſer. vero ait eſſe
feneſtram paruam in pariete. Ter. in heau. Abi ciſtellaꝫ do/
mo affer cum monumentis vbi ſita eſt in riſeo.

Ritus. us. mos ⁊ appꝛobata conſuetudo quã omnes rataꝫ ha/
bent dicitur etiam rites. is. Sta. lib. xj. the. Hei mihi pꝛimiti
is ararum ⁊ rite nefaſto.

Rite aduerbiuꝫ a rito verbo ſm pꝛiſ. ⁊ ſignificat recte: qꝛ nihil
traditur ritibus quod non rectum eſſe credatur. vel vt inq̃t
Uar. qꝛ quod ſit rite id ratum ⁊ rectum eſt.

Rito. as. a ruo. is. deducitur. Cuius compoſita ſunt irrito: pꝛo
uoco ⁊ pꝛoꝛito.

Riuus a ρεεω fluo. locus depꝛeſſus per longitudinẽ aquę cur
rentis. hinc deriuo. as. ⁊ coꝛriuo. as. quod pꝛopꝛie de bꝛutis
dicitur cum potandi gratia ad eundem riuum conueniunt.
huius diminutiuum eſt riuulus: paruus riuus.

Riuales ⁊ coꝛriuales dicuntur ęmuli de mulierib⁹. quaſi ĩ vnũ
amoꝛẽ deriuantes. Ter. ĩ heau. Militẽ ego riualẽ recipien/
dũ cẽſeo. Tranſlatio vel a beſtijs quę ſitiẽtes cũ ex eodẽ ri/
uulo hauſtũ petunt: plũ ꝯ ſe ĩuicẽ ꝯcitant. Uel a re ruſtica.
Nã riuales dñr ij quoꝛũ agros riuus aliq̃s diſterminat. q̃ ĩ
certitudine ⁊ mutatione crebꝛa curſus. lites ſępe iter eos ſu/
ſcitat. Et. Ulpi. Riuales q̃ ꝑ eũdẽ riuum aquam ducũt inter
quos ſępe ꝯtentio eſt de aquę vſu. Itẽ riuales dñr qui in ri
uis habitãt. Col. li. ix. Datur camarus ⁊ riualis alecula: vel
ſi qua ſunt icremẽti parui fluuioꝛum animalia.

Riualitas dicta ẽ ęmulatio illa inter amaſios. Riuinus. idem
quod riualis. plau. in aſi. Cedit noctẽ filius riuinus amens
ob raptam mulierem.

Rixa: nomẽ fictitiũ a ringẽdo qđ eſt canũ. q̃n irritantur. hinc
rixoſus. a. um. contentioſus. Feſtus. Rictus rixę rixoſę rin/
gitur dici vident̃. qꝛ in diuerſum rũpant̃: ꝯꝛiaqꝫ ſint recto.

Rixoꝛ. aris. iurgoꝛ contendo.

R ante O

Robur. ſiue roboꝛ ꝓpꝛio ſpẽs q̃rcus ẽ duriſſime ẽt. ꝑ trãſlatio/
nem ſumitur ꝑ animi foꝛtitudine q̃ q̃s durat aduerſus pi/
cula capit̃ ⁊ ꝑ coꝛpoꝛis firmitate aduerſus oẽs difficultates
firmiter obnitit̃. Demũ oĩum rex firmitatẽ duricięqꝫ robur
dicim⁹. Col. li. ij. Qđ ꝓtinus exile natũ ſit nunq̃ꝫ robur acci/
pere manifeſtuꝫ ẽ. Unde Ser. dicit oẽ quod foꝛte eſt: robur
vocamus. Uirg. lib. vij. Aeternaqꝫ ferri roboꝛa.